

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby v právní věci žalobce: **Media Channel, a. s.**, se sídlem Vodičkova 736/17, Praha 1, IČ 27656837, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného. V žalobě uvádí, že obdržel výzvu Ministerstva dopravy ze dne 8. 4. 2013, zn. 234/2013-120-STSP/1, v níž je vyzván k odstranění reklamního zařízení umístěného na parcele č. 4350 k. ú. xxx, a to do 5 pracovních dnů od doručení této výzvy; v případě neodstranění daného zařízení žalovaný přikročí k zakrytí reklamního zařízení a k jeho odstranění. Žalobce má za to, že tímto nezákonným zásahem, který je zaměřen přímo proti němu, byl přímo zkrácen na svých právech a též že tento nezákonný zásah trvá, resp. bude pokračovat. Žalobce konstatuje, že uvedená výzva se přímo dotýká jeho práva na nerušený výkon užívání (provozování) daného reklamního zařízení. Tím je zasaženo nejen do jeho sféry majetkové (nemožnost výkonu vlastnického a s ním souvisejících práv, zejména práva na užívání, ušlý zisk), ale i do jeho práva na svobodné podnikání.

Nezákonnost zásahu žalobce spatřuje v tom, že ve výzvě žalovaného je uvedeno, že dotčené reklamní zařízení se nachází v ochranném pásmu dálnice Dxxx, což však dle žalobce není pravdivé. Reklamní zařízení již Ministerstvo dopravy dříve posuzovalo a dne 25. 11. 2008

vydalo vyjádření zn. 919/2008-120-STSP/2, v němž se praví, že je prokázáno, že dané reklamní zařízení není požadováno zřídit a provozovat v ochranném pásmu dálnice Dxxx, nýbrž toliko v ochranném pásmu silnice I. třídy (pozemková parcela č. 4350, k.ú. xxx se nachází vpravo u silnice I. třídy ve směru na P. a je v uvedeném úseku souběžná s dálnicí Dxxx). K tomu žalobce dále konstatuje, že zařízení se nenachází v ochranném pásmu dálnice Dxxx ani v ochranném pásmu silnice I. třídy, ale v pásmu místní komunikace – ulice Do S.. Jedná se tedy o umístění reklamního zařízení u místní komunikace, kde je to přípustné. Zásah žalovaného (výzva a na ni případně navazující úkony) je tedy činěn v rozporu s § 31 odst. 9 zákona č. 13/1997 Sb. a § 3 zákona č. 500/2004 Sb.

Dále žalobce uvádí, že souhlasem Úřadu městské části Praha 20 ze dne 25. 3. 2013, č. j. MCP20 003263/2013/0VUR/Ko, byla odsouhlasena změna doby trvání předmětného reklamního zařízení, která spočívá v prodloužení doby jeho trvání do 2. 4. 2018. Jestliže tedy bylo správním aktem úřadu příslušného k umístění a povolení dané stavby založeno právo vlastníka daného zařízení k jeho zřízení a užívání do 2. 4. 2018, je nutno následný zásah žalovaného hodnotit jako rozporný s tímto souhlasem, tj. i rozporný s požadavkem na právní jistotu adresátů právních aktů, na ochranu práv nabytých v dobré víře a s požadavkem na předvídatelnost postupů orgánů veřejné moci. Zásah žalovaného je tedy činěn též v rozporu s § 2 odst. 3 a § 8 zákona č. 500/2004 Sb.

Žalobce navrhuje, aby soud žalovanému zakázal, „aby zakryl, odstranil nebo odstranění či zakrytí žalobci přikázal nebo aby žalobci jinak zamezil užívání a provoz reklamního zařízení umístěného na pozemku p. č. 4350 k. ú. xxx – stavby pro reklamu o 2 ks plochy o rozměru 9,6 x 3,6 m ve tvaru V“.

Ve vyjádření k obsahu žaloby žalovaný uvádí, že vzdálenost reklamního zařízení od osy přilehlého jízdniho pruhu dálnice Dxxx je menší než 100 m. Pro určení, zda se nachází v ochranném pásmu dálnice ve smyslu § 30 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, je potřeba zkoumat, zda je reklamní zařízení umístěno v souvisle zastavěném území obce. Žalovaný tvrdí, že předmětné reklamní zařízení se nenacházelo v ochranném pásmu dálnice Dxxx jen v období od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2011. Před a po tomto období nesplňovalo území, kde bylo reklamní zařízení zřízeno, podmínky pro to, aby mohlo být považováno za souvisle zastavěné území obce pro účely určení ochranného pásma dálnice. Z tohoto důvodu nebyla výzva ze dne 8. 4. 2013 učiněna v rozporu s § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích. Pozornost je třeba věnovat změnám příslušných ustanovení, která se dotýkají definice ochranného pásma pozemních komunikací a souvisle zastavěného území obce. Původně byla definice souvisle zastavěného území obsažena ve vyhlášce. V důsledku přijetí zákona stavebního zákona z roku 2006 byla vložena do textu zákona o pozemních komunikacích. Následně byl § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích novelizován s účinností od 1. 7. 2011 zákonem č. 152/2011 Sb. a došlo ke změně definice souvisle zastavěného území obce pro účely určení silničního ochranného pásma. Považuje se za něj území, které splňuje tyto podmínky:

- na území je postaveno pět a více budov odlišných vlastníků, kterým bylo přiděleno popisné nebo evidenční číslo a které jsou evidovány katastru nemovitostí,
- mezi jednotlivými budovami, jejichž půdorys se pro tyto účely zvětší po celém obvodu o 5 m, nebude spojnice delší než 75 m. Spojnice tvoří rohy zvětšeného půdorysu jednotlivých budov (u oblouků se použijí tečny). Spojnice mezi zvětšenými půdorysy budov, spolu se stranami upravených půdorysů budov, tvoří území.

Ochranné pásmo může být zřízeno s ohledem na stanovené podmínky pouze po jedné straně dálnice, silnice nebo místní komunikace I. a II. třídy.

Dle názoru žalovaného v důsledku uvedené novely nelze považovat území, na němž bylo umístěno předmětné reklamní zařízení, za souvisle zastavěné území, protože není splněna zákonná podmínka existence pěti a více budov, kterým bylo přiděleno popisné nebo evidenční číslo a které jsou evidovány v katastru nemovitostí. Žalovaný vycházel při vydání výzvy z dostatečně zjištěného skutkového stavu, na který aplikoval příslušná ustanovení právních předpisů. V důsledku jejich změn dospěl k odlišnému závěru než při vydání vyjádření č. j. 919/2008-120-STSP/2 ze dne 25. 11. 2008.

Žalovaný závěrem k argumentaci žalobce souhlasem vydaným Úřadem městské části Praha 20 pod č. j. MCP20 003263/2013/OVUR/Ko poukazuje na rozličné předměty právní úpravy zákona o pozemních komunikacích, podle kterého vydávají povolení ke zřízení a provozování reklamního zařízení v ochranném pásmu pozemní komunikace příslušné silniční správní úřady, a stavebního zákona, podle kterého rozhodují o umístění stavby stavební úřady. Předmět rozhodnutí silničního správního úřadu podle § 31 odst. 5 zákona o pozemních komunikacích není totožný s předmětem územního souhlasu s umístěním stavby vydaného stavebním úřadem. Podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích bude odstranění reklamního zařízení a jeho likvidace provedeno bez ohledu na skutečnost, zda reklamní zařízení bylo povoleno stavebním úřadem. Územní souhlas vydaný pro umístění stavby pro konkrétní reklamní zařízení nepředstavuje důvod pro kladné vyřízení žádosti o zřízení či provozování takového reklamního zařízení silničním správním úřadem.

Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*

Podle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích *zřízení a provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu podléhá povolení.*

Podle § 31 odst. 5 téhož zákona *silniční správní úřad vydá rozhodnutí o povolení zřízovat a provozovat reklamní zařízení právnické nebo fyzické osobě na základě písemné žádosti na dobu určitou, nejdéle na dobu pěti let, a v rozhodnutí stanoví podmínky zřizování a provozování reklamního zařízení.*

Podle § 31 odst. 9 téhož zákona *silniční správní úřad je povinen do 7 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o zřízení nebo existenci reklamního zařízení umístěného v rozporu s odstavcem 2, 3 nebo 5 v silničním ochranném pásmu bez povolení vydaného příslušným silničním správním úřadem podle odstavce 1, vyzvat vlastníka reklamního zařízení k jeho odstranění. Vlastník reklamního zařízení je povinen reklamní zařízení neprodleně, nejdéle do pěti pracovních dnů po doručení výzvy příslušného silničního správního úřadu, odstranit. Neučiní-li tak, silniční správní úřad zajistí do 15 pracovních dnů zakrytí reklamy a následně zajistí odstranění a likvidaci reklamního zařízení na náklady vlastníka tohoto zařízení. Odstranění reklamního zařízení a jeho likvidace bude provedeno bez ohledu na skutečnost, zda reklamní zařízení bylo povoleno stavebním úřadem.*

Podle § 30 odst. 1 věta první téhož zákona *ke ochraně dálnice, silnice a místní komunikace I. nebo II. třídy a provozu na nich mimo souvisle zastavěné území obcí slouží silniční ochranná pásma.*

Podle § 30 odst. 2 písm. a) téhož zákona *silničním ochranným pásmem se pro účely tohoto zákona rozumí prostor ohraničený svislými plochami vedenými do výšky 50 m a ve vzdálenosti 100 m od osy přílehlého jízdního pásu dálnice, rychlostní silnice nebo rychlostní místní komunikace anebo od osy větve jejich křižovatek; pokud by takto určené pásmo nezahrnovalo celou plochu odpočívky, tvoří hranici pásma hranice silničního pozemku.*

Podle § 30 odst. 3 téhož zákona *souvisle zastavěným územím obce je pro účely určení silničního ochranného pásma podle tohoto zákona území, které splňuje tyto podmínky:*

a) na území je postaveno pět a více budov odlišných vlastníků, kterým bylo přiděleno popisné nebo evidenční číslo a které jsou evidovány v katastru nemovitostí,

b) mezi jednotlivými budovami, jejichž půdorys se pro tyto účely zvětší po celém obvodu o 5 m, nebude spojnice delší než 75 m. Spojnice tvoří rohy zvětšeného půdorysu jednotlivých budov (u oblouků se použijí tečny). Spojnice mezi zvětšenými půdorysy budov, spolu se stranami upravených půdorysů budov, tvoří území.

Ochranné pásmo může být zřízeno s ohledem na stanovené podmínky pouze po jedné straně dálnice, silnice nebo místní komunikace I. a II. třídy.

Ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s. je tedy důvodná tehdy, jsou-li – a to kumulativně, tedy zároveň – splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.

Soud dospěl k závěru, že v posuzované věci není splněna podmínka nezákonnosti tvrzeného zásahu.

Žalovaný výzvu žalobci k odstranění reklamního zařízení vydal na základě svého závěru, že předmětné reklamní zařízení se nachází v silničním ochranném pásmu, a proto podléhá povolení silničním správním úřadem. Takové povolení však – dle žalovaného – nebylo na předmětné reklamní zařízení vydáno.

V posuzované věci žalobce nečiní sporným, že předmětné reklamní zařízení se nachází od osy přílehlého jízdního pruhu dálnice Dxxx v menší vzdálenosti než 100 m. Sporná je však otázka, zda se předmětné reklamní zařízení nachází v souvisle zastavěném území, neboť silniční ochranná pásma se vymezují jen mimo souvisle zastavěné území.

Dle výše citovaného § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích je souvisle zastavěné území učeno dvěma kumulativními znaky: 1) na území je postaveno pět a více budov odlišných vlastníků, kterým bylo přiděleno popisné nebo evidenční číslo a které jsou evidovány v katastru nemovitostí, a 2) mezi jednotlivými budovami, jejichž půdorys se pro tyto účely zvětší po celém obvodu o 5 m, nebude spojnice delší než 75 m. Spojnice tvoří rohy zvětšeného půdorysu jednotlivých budov (u oblouků se použijí tečny). Spojnice mezi zvětšenými půdorysy budov, spolu se stranami upravených půdorysů budov, tvoří území. Není-li naplněn byt' jediný z těchto

znaků, o souvisle zastavěné území se nejedná a ustanovení o silničních ochranných pásmech se plně uplatní.

Žalobce nijak nezpochybnil – ač k tomu měl dostatečný časový prostor – tvrzení, která žalovaný uvedl ve vyjádření k žalobě, že nejbližší stavbou evidovanou v katastru nemovitostí vůči předmětnému reklamnímu zařízení, které bylo přiděleno číslo popisné, je stavba č. p. xxx na pozemku par. č. 4352 v k. ú. xxx, která je od předmětného reklamního zařízení vzdálená přibližně 70 m. Stavba č. p. xxx na pozemku par. č. 4354/5 v k. ú. xxx je od předmětného reklamního zařízení vzdálená asi 90 m. Na pozemcích par. č. 4354/7 a 4354/8 v k. ú. xxx se nacházejí dvě budovy bez čísla popisného nebo evidenčního, obě v blízkosti staveb č. p. xxx na pozemku par. č. 4352 a č. p. xxx na pozemku par. č. 4354/5 v k. ú. xxx. Přestože vzdálenost mezi stavbami č. p. xxx na pozemku par. č. 4352 a č. p. xxx na pozemku par. č. 4354/5 v k. ú. xxx je menší než 75 m, není splněna podmínka existence pěti a více budov, kterým bylo přiděleno popisné nebo evidenční číslo a které jsou evidovány v katastru nemovitostí. Tato tvrzení žalovaného mají dle zdejšího soudu oporu ve fotodokumentaci, která je součástí nejen vyjádření žalovaného, ale i správního spisu.

K nastolené otázce lze tedy uzavřít, že předmětné reklamní zařízení se nenachází v souvisle zastavěném území ve smyslu § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, a proto se na ně vztahují silniční ochranná pásma ve smyslu § 30 odst. 1 a 2 písm. a) citovaného zákona. Žalobce přitom nedoložil, ba ani netvrdí, že by mu bylo silničním správním úřadem vydáno podle § 31 odst. 1 téhož zákona povolení k zřízení a provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu. Pak ovšem výzva, v níž žalobce spatřuje nezákonný zásah a kterou žalovaný vydal dle § 31 odst. 9 citovaného zákona, má v označeném ustanovení jednoznačnou zákonnou oporu, a proto žalobcem tvrzený zásah nemůže být nezákonný.

Pokud žalobce poukazuje na to, že rozhodnutím Úřadu městské části Praha 20 ze dne 25. 3. 2013 mu byl udělen souhlas se změnou užívání stavby spočívající v prodloužení doby jejího trvání do 2. 4. 2018, pak je třeba zdůraznit, že v dané věci se jedná o typický příklad kumulace správních aktů, kdy k realizaci určité činnosti je třeba více opravňujících správních aktů, v daném případě tedy souhlasu stavebního úřadu a povolení silničního správního úřadu. Teprve až má subjekt k dispozici všechny potřebné opravňující správní akty, je k realizaci povolované činnosti oprávněn. Soud proto nemůže přisvědčit žalobci, že oprávněn ke zřízení a provozování reklamního zařízení byl již na základě souhlasu stavebního úřadu a že žalovaný porušuje princip právní jistoty a princip ochrany práv nabytých v dobré víře. Nepožádal-li totiž žalobce úspěšně silniční správní úřad o povolení dle § 31 odst. 5 zákona o pozemních komunikacích, právo ke zřízení a provozování reklamního zařízení do 2. 4. 2018 nenabyl.

Ze shora uvedených důvodů soud shledal žalobu nedůvodnou a podle § 87 odst. 3 s. ř. s. ji zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný správní orgán, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. července 2013

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
J. J.